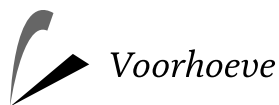

Laura Frantz

In het fort van de kolonel

Roman

Vertaald door Marianne van Reenen

Kentucky, november 1779

Waar ben ik in vredesnaam mee bezig?

Roxanna Rowan leunde tegen de gladde ingang van de grot en voelde een ijskoud straaltje water in haar nek lopen toen ze haar hoofd boog. Haar rechterhand, die trilde als een espenblad, betastte het koude metaal van het pistool in haar zak. Als dochter van een militair wist ze hoe ze het moest gebruiken. Het probleem was dat ze dat niet wilde. Het enige wat ze ooit had gedood, was een uiterst giftige koperkop in haar bloementuin in Virginia, die zich verraderlijk om de scharlakenrode klapprozen en intens blauwe vlambloemen had gekronkeld.

Maar een indiaan was heel iets anders.

Het water bleef van het plafond van de grot druppelen en het geluid weerkaatste eindeloos in de ruimte, alsof het haar hachelijke situatie wilde onderstrepen. Ze tuurde naar de roze ijspegels aan de zijkanten en het plafond van de grot. Druipsteen. Gevormd door het gestaag druppelende water – dat had haar vader haar tenminste in een brief geschreven. Ze had nooit gedacht dit soort wonderen ooit met eigen ogen te zien, maar hier was ze, op de vlucht voor roodhuiden én roodrokken in een woeste, huilende wildernis. Met in haar kielzog vier gevallen vrouwen en een zwijgend kind.

Verderop in de tunnel van de grot zaten ze ineengedoken bij elkaar, hun gezichten waren maskers van rode plamuur en werden getekend door angst. Nancy. Olympia. Dovie. Mariah. En kleine Abby. Alle vijf keken ze haar aan alsof ze van haar verwachtten dat ze nu iets gevaarlijks zou doen. Ze stak haar been uit en duwde

zachtjes met haar laars tegen de kapitein van de platbodem. In de schemering zag ze dat de pijl die uit zijn rug stak, versierd was met kalkoenveren. Hij was net lang genoeg blijven leven om hen naar de grot te leiden – zeer galant van hem. Daarna was hij dood in elkaar gezakt. *Dank U wel, Vader. Maar wat moet ik nu doen?* Een traan rolde uit haar linker ooghoek toen tot haar doordrong hoe gevaarlijk de situatie was.

De indianen waren die middag als uit het niets opgedoken in hun pijlsnelle kano's. Een paar kilometer voor de langverwachte plaats van bestemming waren de vrouwen gedwongen geweest de platbodem te verlaten en in een boomkano te vluchten naar de wat veiliger zuidelijke oever. Fort Endeavor lag verder stroomafwaarts en als het hun zou lukken aan de indianen te ontsnappen, zouden ze het fort morgenochtend te voet kunnen bereiken. Zou een groep Shawnee-indianen op oorlogspad niet liever een met rum en buskruit geladen schip plunderen dan vijf straatarme vrouwen en een zwijgend kind achtervolgen?

'Juffrouw Roxanna!' De stem galmde gevaarlijk door de grot.

Roxanna, die haar blik liever op de ingang gericht hield voor het geval de vijand weer op zou duiken, draaide zich na enige aarzeling om. Haar medepassagiers waren verder de gang in gekropen en zaten op een kluitje te bibberen. Toen schudde Olympia met haar vuist en zei meer schreeuwend dan fluisterend: 'Ik word nog liever door de indianen gevangengenomen dan dat ik hier de nacht moet doorbrengen!'

Een instemmend geroezemoes klonk op als het gesis van een slang. Roxanna haalde het pistool uit haar zak. 'Dames,' zei ze, getroffen door de ironie van de aanspreektitel. 'Ik bevries liever in deze grot dan dat ik aan het spit van een indiaan gebraden word. Doen jullie mee of niet?'

Het enige antwoord was het regelmatige *tik, tik, tik* van het water.

Ze keerde hun de rug toe, richtte haar blik op de varens voor de ingang van de grot en bestudeerde de vervagende scharlakenrode, geelbruine en oranjegele bossen. Ze bedacht dat, als de indianen alsnog zouden besluiten hen te achtervolgen, hun spoor inmid-

dels misschien verdwenen zou zijn dankzij de stevige wind die de bladeren opjoeg. Bovendien waren ze tijdens hun vlucht met opzet door een kreek gewaad. Maar zou het echt zo zijn? Roxanna slaakte een diepe zucht.

Ik ben blij dat mijn moeder dit niet meer hoeft mee te maken en dat mijn vader niet het minste idee heeft van het grote gevaar waarin ik verkeer.

Bij het eerste ochtendgloren kropen de vrouwen als schichtige dieren uit de grot, klam, vies en met ogen die groot waren van angst. Een klein pistool kon niet op tegen een pijl van een indiaan. Toch hield Roxanna haar hand stevig om de kolf geslagen terwijl ze het groepje door het bos leidde, dat vochtig was van de dauw, in de richting van het fort waar ze al bijna een maand naar op weg waren. Tegen het middaguur klaagden de vrouwen in haar kielzog steen en been, maar ze kon het hun niet kwalijk nemen. Ze waren al hun spullen kwijtgeraakt, hadden geen cent meer op zak en uit de schoorsteen van de hut, waar ze wilden aankloppen om een stukje brood, kringelde zelfs niet het kleinste pluimpje rook.

Liepen ze eigenlijk wel in de goede richting?

In het dichtbegroeide bos kon je de zon amper zien, zodat ze zich moeilijk konden oriënteren. En toen het fort ten slotte voor hen oprees, kwam het totaal niet overeen met het beeld dat Roxanna zich ervan had gevormd terwijl ze over het drassige pad langs de rivier de Ohio waren gelopen. Het zag er naargeestig uit. Doods zelfs. Stevige eikenhouten palen staken af tegen de blauwe hemel en de toegangspoort van de grote garnizoensplaats was gesloten. Ze trok haar cape dicht om zich heen en onderdrukte een zucht. Ze had fruitbomen verwacht... de geur van bloemen in de lucht... rondrennende kinderen en honden, ook al was het hartje winter.

Maar de sombere stilte werd zelfs niet doorbroken door de roep van een vogel.

Toen ze dichterbij kwamen, zag ze de kleuren van Virginia wap-

peren aan de vlaggenstok die vlak achter de hoge, ongenaakbare muren stond. En toen viel haar oog op iets anders – iets wat haar aan thuis deed denken en een glimlach op haar gespannen gezicht toverde. Een stenen huis. Ze knipperde met haar ogen alsof ze verwachtte dat het lieflijke beeld een luchtspiegeling was. Maar het werd alleen maar duidelijker en betoverender, en ze liet ieder prachtig detail op zich inwerken.

Een stevig, crèmekleurig stenen huis. Vriendelijke groene luiken met echte glazen ruiten erachter. Een dubbele schoorsteen aan beide uiteinden. En een mooie voordeur, die open zou staan als het warmer zou zijn. Het huis lag op een iets hoger gedeelte achter het fort, dicht genoeg bij de achteringang om zich er in tijden van nood te verschansen, hoewel ze betwijfelde of zelfs de soldaten van de Engelse koning een stenen huis zoals dit zouden kunnen binnendringen. Wie had het gebouwd in dit naargeestige niemandsland?

Vader heeft nooit iets gezegd over een stenen huis.

Plotseling werd Roxanna zich weer bewust van de groep waarin ze verkeerde – of eigenlijk: die ze leidde. Ze schaamde zich er niet voor om gezien te worden in het gezelschap van deze vrouwen in hun te strakke jurken en met hun opgemaakte gezichten en voelde zich op geen enkele manier boven hen verheven. Ze wierp een blik over haar schouder en trok haar mantel dichter om zich heen. De gure, huilende novemberwind leek dwars door haar heen te snijden.

Het enige waar ze tegen opzag, was de reactie van haar vader. Wat zou de rechtschapen militair wel niet denken als hij haar in zulk flamboyant gezelschap zag aankomen? In de eerste plaats verwachtte hij haar helemaal niet. En als ze dan bovendien binnen kwam vallen in het gezelschap van deze lichtekooien en een zielig kind...

‘Is dat Fort Endeavor, juffrouw Roxanna?’ In de afgematte stem klonk een bijna kinderlijke verwachting door. Dovie, die nog maar vijftien was, was haar met de vasthoudendheid van een paardenvlieg overal gevolgd vanaf het moment dat ze op de boot met elkaar hadden kennismaat.

‘Ja, dat is het fort, of dat zou het moeten zijn,’ antwoordde ze, terwijl het meisje zich een beetje angstig aan haar arm vastklampte. ‘We kunnen beter doorlopen voor het geval de indianen ons volgen.’ Roxanna keek naar de andere kant en gaf Abby een hand. Het kind keek op met haar ronde blauwgrijze ogen. Haar bleke gezichtje was omlijst met rode krullen en zelfs als ze niet glimlachte, zag je de kuiltjes in haar wangen. ‘We zullen ons gauw kunnen warmen bij het vuur, dat beloof ik jullie.’

Achter zich hoorde ze Olympia lachen en het geluid klonk als een oude, doffe klok in de ijsskoude lucht. ‘Dat is niet het enige wat ik van plan ben te doen. Anders maak ik rechtsomkeert en ga ik op zoek naar een ander fort vol soldaten – of een indianenopperhoofd.’

Terwijl ze uit het bos tevoorschijn kwamen, wierp Roxanna een bezorgde blik achterom zonder te luisteren naar het gebabbel van de vrouwen. Hoe was ze in vredesnaam in deze situatie beland? Ze besepte dat haar omstandigheden niet langer alleen maar oncomfortabel, maar zelfs gevaarlijk waren. Ze had zich weliswaar niet meer thuis gevoeld in Virginia en de pijnlijke herinneringen zo gauw mogelijk willen vergeten, maar *dit* was niet wat ze ervoor terug had willen krijgen.

O, God, was het Uw wil dat ik Virginia zou verlaten... of mijn eigen wens?

Iedere passagier op de platbodem, die ze in allerijl hadden moeten verlaten, leek ergens voor op de vlucht te zijn. Zelfs Olympia had toegegeven dat ze het bordeel de rug had toegekeerd omdat ze genoeg had van de luizen, de stank van de rivier en de mannen die haar toetakelden. Haar zus, die er ook had gewerkt, was er gestorven en had een kind achtergelaten. Het pleitte voor Olympia dat ze de kleine Abby een beter leven wilde geven. Het meisje had geen woord gezegd sinds haar moeders overlijden een paar maanden geleden, en Roxanna vroeg zich af of ze ooit weer zou praten.

‘Ik heb gehoord dat er zo weinig vrouwen in Kentucky zijn dat zelfs een gevallen vrouw als ik iedere man kan krijgen die ze hebben wil,’ had Olympia op een avond aan boord van de boot ver-

kondigd. ‘En een die me nog goed behandelt ook.’ Ze glimlachte zo voldaan dat Roxanna haar bijna benijdde.

‘Het enige wat ik wil, is een hut met een paar kippen en een maïsveldje. Dat is toch niet te veel gevraagd?’ had Mariah eraan toegevoegd.

Naast haar had Nancy haar versleten rokken geschikt, spinnend als een kat bij een kan met room. ‘Ik geef de voorkeur aan een soldaat.’

Dovie had de vrouwen met haar lichtblauwe ogen een voor een aangekeken en met een verwachtingsvolle uitdrukking op haar ronde gezicht gevraagd: ‘En u dan, juffrouw Roxanna? U hebt ons helemaal nog niet verteld waarom u door de wildernis reist.’

De groep, die om de kachel heen zat, was stilgevallen. Roxanna ademde diep uit. ‘Nou... mijn vader is secretaris op Fort Endeavor. Hij schrijft me altijd hoe prachtig Kentucky is en dat je mijlener kunt zien omdat de lucht er zo helder is, en dat zelfs het gras een bijzondere blauwgroene kleur heeft en dat de bossen enorm uitgestrekt en stil zijn. Het krioelt er niet van de indianen, zoals sommige mensen beweren.’

‘Weet u dat zeker?’ mompelde Mariah, terwijl de andere vrouwen nog dichterbij elkaar gingen zitten.

‘Mijn vader weet niet dat ik kom. Hij gaat over een poosje uit het leger en dan gaan we met z’n tweetjes ergens wonen.’

‘Wilt u dan geen man vinden en trouwen?’ vroeg Mariah.

De onschuldige vraag raakte Roxanna. Ze haalde haar schouders quasionverschillig op. ‘Ik ben de jongste niet meer – een oude vrijster zouden sommigen zeggen.’

De vrouwen keken elkaar aan en praatten snel verder.

‘U hebt in ieder geval het juiste gebied uitgekozen. Een kolonist is niet zo kieskeurig als het op leeftijd aankomt,’ zei Olympia met een zelfvoldane glimlach. Haar hand verdween in haar décolleté en ze haalde een dollarbiljet tevoorschijn, dat ze wapperend omhooghield. ‘Ik wed dat juffrouw Roxanna met haar mooie blanke huid en haar ravenzwarte haar al na vijf minuten in het fort een man aan de haak heeft geslagen.’

Er klonk een instemmend gemompel op in de kring. Roxanna glimlachte bitter toen Nancy het bankbiljet uit Olympia's hand griste en in de kachel gooide. 'Die dollar is geen cent waard en dat weet je. Laat me eens iets fatsoenlijks zien.'

Lachend tilde Olympia haar vuile katoenen rok op en haalde een pondbiljet vanonder haar scharlakenrode jarretel tevoorschijn. 'En... wie gaat er na juffrouw Roxanna trouwen?'

'Nancy, denk ik, want dat is echt een schatje,' zei Mariah smalend, terwijl ze met haar ogen rolde.

Hierop begonnen de vrouwen zo hard te gieren dat een van de bemanningsleden zijn hoofd om de hoek van de haveloze deur stak.

'Ik ben niet lief, maar wel slim,' zei Nancy, terwijl ze een vlasblonde haarlok achter haar oor stak. 'Ik zeg ja tegen de eerste de beste man die me wil zolang hij niet aan de drank is en me niet slaat.'

Mariah wreef in haar ruwe werkhanden, waarvan de rug met leervlekjes was bedekt. 'Ik verlang naar een hut aan de voet van een berg met een bron die nooit droogstaat, zelfs niet in de zomer. Als ik geen man kan vinden, blijf ik gewoon voor mezelf zorgen, wat ik al vanaf mijn negende heb gedaan.'

Roxanna had medelijden met alle beschadigde vrouwen rondom de kachel. 'Zullen we om een man bidden – voor ieder van ons?' vroeg ze spontaan, terwijl ze hen aankeek.

Olympia grijnsde spottend en schudde haar hoofd. 'Met alle respect, juffrouw Roxanna, mijn enige ervaring met biddende vrouwen is dat ze mij en mijn soort de ene stad na de andere uit bidden.'

'Ik heb nog nooit van mijn leven gebeden,' bekende Mariah.

'Ik vind het een goed idee. Baat het niet, dan schaadt het niet,' zei Dovie zachtjes. 'En wie weet helpt het wel.'

Roxanna kneep even in haar hand. Ondanks hun wereldse manieren gedroegen deze vrouwen zich soms heel kinderlijk en ze hunkerden naar een compliment of een vriendelijk woord.

'Bidden is niet moeilijk,' zei ze. 'Als ik soms niet weet wat ik

moet zeggen, denk ik gewoon aan de woorden die ik als jong meisje heb geleerd.' Ze opende de deur van de kachel en legde er wat droog wilgenhout in. 'Ik ga slapen, ik ben moe.' 'k Sluit mijn beide ogen toe. Here, houd ook deze nacht, over mij getrouw de wacht.'

Nancy knikte. 'Dat heb ik lang geleden geleerd op een kolonistenschool in Pennsylvanië.'

'Misschien moeten we elkaar een hand geven,' stelde Dovie voor, terwijl ze die van Nancy pakte. 'Dat heb ik ooit op een plaatje in een gebedenboek gezien.'

Een beetje verlegen bogen ze allemaal het hoofd. Roxanna zweeg en luisterde naar al hun verzoeken. Als laatste voegde ze er die van haarzelf aan toe. 'Vader, U weet wat we nodig hebben voordat we er zelf om vragen. Maar toch komen we tot U, want we weten dat U geduldig en goed bent, en dat we ieder geschenk uit Uw hand ontvangen. Ik wil U vragen om ieder van deze vrouwen een man te geven – maar alleen een man die eerlijk, vriendelijk en goed is. Help deze vrouwen te zijn zoals U ze hebt bedoeld. Help hen U te leren kennen.' Ze keek op en liet haar blik door de schemerige ruimte glijden. In een ledikant aan de andere kant van de kamer lag Abby met opgetrokken beentjes vast te slapen. 'En geef Abby haar stem weer terug – laat haar weer spreken. Amen.'

Dovie liet haar hand niet los. 'Maar u hebt helemaal niets voor uzelf gevraagd, juffrouw Roxanna.'

Roxanna onderdrukte een zucht en slaagde erin zoetzuur te glimlachen.

Voor sommige dingen kun je niet meer bidden.

'Ik ga niet slapen voordat u uitgebeden bent,' zei Olympia, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg.

Opnieuw gaven ze elkaar een hand en de enige geluiden in de kamer kwamen van het knetterende vuur in de kachel en van het water dat onder de boot tegen de romp klotste. Een voor een baden ze opnieuw, deze keer voor Roxanna. Het leek of ze nog nooit van haar leven zulke oprecht gefluisterde woorden had gehoord. Maar Dovies verzoek ijldde het langst na in haar hoofd.

‘Help mijn vriendin Roxanna. Breng een man in haar leven van wie ze haar ogen niet kan afhouden en die zijn ogen niet van haar kan afhouden. En laat hen het er samen snel over eens zijn, alstublieft.’

De hemel was donkerlila gekleurd, een gevaarlijk uur om soldaat te zijn. Na een vermoeiende achtervolging waren de mannen uit Kentucky, die onder het bevel van kolonel Cassius McLinn stonden, blij dat ze aan het einde van de dag een vaatje rum soldaat konden maken. Het was een mooie afsluiting van een succesvolle wintercampagne in het gebied van de Shawnee-indianen – een campagne die pas enkele uren ervoor was afgerond. De mannen hadden zich in twee groepen verdeeld, binnen enkele minuten een door de Britten geleid legertje indianen omsingeld en daarmee een einde gemaakt aan de dreiging van een vijandelijke aanval op de kolonistennederzettingen.

Kolonel McLinn wendde zijn blik af van de kale bergkam, stopte zijn kijker in zijn jaszak en keek naar de vastgebonden mannen achter hem. Roodrokken en roodhuiden waren vreemde bondgenoten, bedacht hij. Zij sloegen hem even nauwlettend gade als hij hen. Hun veren bewogen in de wind en hun gezichten waren besmeurd met verf en buskruit.

Het gevecht was min of meer zonder bloedvergieten verlopen. Daar stond hij om bekend. Oorlogen kon je met wapens, maar ook met je verstand winnen. Hoe had de *Virginia Gazette* hem ook alweer genoemd? *De gentleman-kolonel*? De bijnaam die de Shawnee-indianen hem hadden gegeven, was minder complimenteus: *de stedenverbrandende blauwrok*. Hij gaf de voorkeur aan de eerste bijnaam, maar erkende dat hij de tweede verdiende. Terwijl hij zich omdraaide naar de vijftig gevangenen vroeg hij zich af wat die nu van hem dachten.

In de winterse schemering wist hij dat zijn schaduw zo groot

was als die van Goliath. De versleten, smerige panden van zijn lange leren jas sloegen tegen zijn benen door de wind en hij had zijn laarzen met de zilveren sporen stevig op de grond gepland. Hij haalde zijn zwaard uit de schede en het geluid van het staal weergalmde in de lucht.

De gevangenen keken hem aan en vroegen zich wellicht af of hij zijn naam eer zou aandoen. De vraag was: welke naam? Hij liep voor hen op en neer, zijn blik op de kale bomen achter hen gericht, en vroeg zich af wanneer zijn mannen uit het bos zouden opduiken. Tegelijkertijd stelde hij zich de vraag of het ook dekking bood aan de circa tien Shawnee-indianen en roodrokken die in het gevecht waren ontkomen.

Misschien was het onverstandig geweest zo'n klein groepje op pad te sturen om de vijand op te sporen. Hij had Richard Rowan als aanvoerder aangewezen over de dertig soldaten, hoewel Rowan eerder schrijver dan militair was. De kans was dus groot dat de mannen zouden verdwalen of bevrozen. Maar hij had weinig keus gehad omdat zijn plaatsvervanger ziek was. En Rowan, die er genoeg van had de hele dag aan een schrijftafel te zitten, had de opdracht gretig aanvaard. Met een onverklaarbaar beklemmend gevoel in zijn borst had Cass zijn mannen tussen de bomen zien verdwijnen. Rowan was als een vader voor hem en Cass had juist hem het bos in gestuurd.

Terwijl hij zijn bange voorgevoel onderdrukte en zijn zwaard weer in de schede stak, kwam een van zijn luitenants aanlopen met een tinnen drinkkroes. 'Om u op te warmen, kolonel.'

Een uur later, toen ze in een kring om het vuur zaten en zich te goed deden aan de rum, dacht niemand meer aan de afwezige kameraden of de ongrijpbare vijand. Het enige waaraan ze dachten, was hun comfortabele leven thuis. Lange tafels met grote hoeveelheden vlees en brood. Het zachte ruisen van een rok. Kietelende donsveren. En Cassius McLinn dacht aan Ierland... en aan het landgoed dat hij al zes jaar lang niet had gezien... en aan de geurige armen van Cecily O'Day.

Altijd, altijd Cecily.

Toen het laatste daglicht was verdwenen, zag hij iets bewegen in het bos. Een aantal mannen – niet meer dan schimmen – dook met geheven musketten tussen de bomen op. *De ontsnapte vijanden!* Met een woedende, katachtige beweging greep hij zijn musket en richtte. Met een enkel genadeloos schot maaide hij de voorste man neer. Om hem heen deden zijn mannen hetzelfde en ze schoten de naderende mannen als kalkoenen neer. Er werd bijna geen weerstand geboden – totdat er een beklemmende stilte viel, gevolgd door een benauwde kreet.

Die van hem.

Ze hadden hun eigen mannen neergeschoten! Stuk voor stuk patriotten, net als zij. De mannen die nog niet waren neergeschoten, renden in doodsangst het bos weer in. Met een schorre schreeuw liet Cass zijn musket vallen en bewoog zich als een schaatser over het bevroren gras.

O, eeuwige Vader, wees mij genadig...

Richard Rowan lag op zijn rug, zijn blauwe jas scharlakenrood gekleurd om de gapende wond in zijn borst. Hij bewoog zijn mond krampachtig en slikte het bloed in waarmee zijn mond volliep. Toen Cass zich over hem heen boog, greep hij hem bij de revers van zijn jas.

‘Kolonel...’

Cass liet zich op zijn knieën vallen en tilde het hoofd van zijn schrijver van de harde grond. Hij probeerde iets troostends te zeggen – het maakte niet uit wat – maar voelde een verpletterende druk in zijn borst.

Genadige Vader, draai dit verschrikkelijke uur weer terug.

Gruwelijk traag tikten de seconden voorbij en hij begon te huilen. ‘Richard, ik dacht dat je... dat je de vijand was.’

De greep om zijn revers verstevigde zich. ‘U hebt... een vijand... maar ik... ben het niet...’

Cass knipperde met zijn ogen en de tranen vielen op het asgrauwe, besnorde gezicht van de man in zijn armen. De aarde onder hem leek te schudden onder de verpletterende last van wat hij had gedaan. Kon Richard de rum ruiken? Wist hij dat je in het

halfdonker dit soort vergissingen gemakkelijk kon begaan? In de schemering – de verraderlijke schemering – waren vriend en vijand bijna niet van elkaar te onderscheiden.

Merkwaardig genoeg sprak er geen enkel verwijt, geen enkele beschuldiging uit Richard Rowans blik. Hij zag er bijna sereen uit en zijn stem klonk nadrukkelijker dan Cass ooit had gehoord. ‘Zorg voor... mijn... Roxie.’

‘Ja, dát is nog eens een fort,’ zei Mariah tussen twee halen aan haar sigaar door. ‘Het eerste dat ik sinds zeshonderd kilometer of meer heb gezien.’

Hierop verhoogden de vijf vrouwen hun pas. Nancy sloeg haar mollige armen over haar brede boezem en keek Mariah vol afkeer aan. ‘En wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat Fort Endeavor beter afgesloten is dan een kruik met een dubbele kurk, net zoals de kapitein van de platbodem zei vlak voordat hij het loodje legde. Misschien hebben we meer geluk bij een van de andere nederzettingen verder stroomafwaarts.’

‘Wie is de baas over Fort Endeavor?’ vroeg Dovie.

‘Kolonel Cassius Clayton McLinn,’ antwoordde Roxanna, terwijl ze zich afvroeg of ze iedere lettergreep goed had uitgesproken. ‘Hij is commandant van het hele westelijke grensgebied. Hij komt geloof ik uit Ierland.’

Een Ierse patriot. Daar waren er veel van in de kolonies, bijna evenveel als van de Schotse rebellen. Ze probeerde zich te herinneren wat haar vader over hem geschreven had. Hij had zijn opleiding in Harrow genoten... was vaandrig in het Britse leger geweest voordat hij de kant van de kolonisten had gekozen... had een militaire medaille gekregen voor zijn heldhaftige optreden bij Brandywine Creek. De feiten tolden door haar vermoeide hoofd voordat de volgende vraag zich aandiende.

Wat deed een kolonel met zo'n indrukwekkende staat van dienst in deze uithoek?

Ze keek over haar schouder en gebaarde de vrouwen haar naar het grimmige fort te volgen.

‘Zouden ze op ons schieten?’ vroeg Dovie zich hardop af. ‘Of zouden ze zelfs de poort niet voor ons opendoen?’ De garnizoensplaats was nu duidelijk te onderscheiden en Roxanna zag nog een aantal andere aantrekkelijke details van het stenen huis op de heuvel. Toen ze de laatste bocht om kwamen, zagen ze de spiegelgladde rivier voor zich liggen die, nu de zon sterker was geworden, niet langer dofgroen was, maar de kleur van opaalsteen had gekregen. Roxanna kon een zucht van verlichting nauwelijks onderdrukken. Ze had geen kilometer verder kunnen lopen, omdat de zolen van haar laarzen inmiddels zo dun waren als papier.

Ze stelde zich haar vader voor samen met de kolonel in een keurige kamer, waar hij het dictaat van de kolonel in steno zou noteren. Uiteraard vereiste het protocol dat de wachten bij de poort hen zouden tegenhouden om te vragen wie ze waren, voordat ze haar vader zouden waarschuwen. Gelukkig zat ze niet meer in over haar reisgenoten. Op de een of andere manier was de groep in de laatste uren verrassend genoeg een eenheid geworden. Hoewel hun enige bagage bestond uit de kleren die ze droegen, hadden ze het er in ieder geval levend van afgebracht. En dat was het enige wat ertoe deed.

‘Eén ding is zeker: dit is niet Virginia,’ mompelde Mariah naast haar.

Roxanna wierp een laatste blik op het bos en de rivier. Inderdaad was het landschap van Kentucky lang niet zo lieflijk als dat van Virginia. Zelfs aan het begin van de winter leek het land zijn superioriteit op de meest subtiele manieren duidelijk te maken – met de vreemde rietbossen waarin je je kon verbergen, met de talrijke waterbronnen en met de duizelingwekkende omtrek van de kolossale bomen. Onderweg hadden ze ook de sporen van allerlei dieren gezien en een buffel in de ogen gestaard. Boven hen waren zulke enorme zwermen vogels overgevlogen dat de hemel werd verduisterd. Kentucky oogde gevaarlijk, rook gevaarlijk en voelde gevaarlijk.

Iedere stap was een stap bij haar verleden vandaan en om die reden leek het of de zon nu in haar hart rees, net zoals de echte

zon, die de lucht boven de boomtoppen roze kleurde. Dit was de eerste keer in lange tijd dat ze weer iets van hoop of verwachting voelde en het viel niet mee om die emotie te onderdrukken. Het kostte haar moeite om niet naar de kolossale poort toe te rennen en zich in haar vaders armen te werpen. Hoewel dit niet het leven was dat haar moeder haar had toegewenst, zou het in ieder geval een eerlijk bestaan zijn.

De weg liep uit in een veld dat groot genoeg was voor militaire oefeningen. In het oosten lagen stoppelvelden met aan de rand een kleine boomgaard. Ondanks de grimmige aanblik was dit een welvarende plek, een garnizoen waar de soldaten altijd iets om handen hadden. Roxanna was opgelucht dat ze in de wildernis enige sporen van beschaving zag. Bij de oostelijke omheining van het fort stonden een paar koeien te grazen en erachter bevond zich een kippenren, waarin een enorme haan met een rode staart rondstapte. Toch kwam er geen enkel geluid uit het fort en evenmin zag ze wachten op het banket aan de andere kant van de muur.

‘Het ziet er nogal verlaten uit,’ peinsde Nancy hardop, toen ze dichterbij kwamen.

Roxanna’s vreugde begon weg te ebben. *Stel dat vader al onderweg is naar Virginia? Stel dat zijn dienstitijd eerder afliep dan verwacht? Stel dat...*

Ze haastte zich naar de poort die langzaam openzwaaide. Haar gezicht vertrok en ze hinkte verder toen haar laarzen gaten maakten in de hielen van haar kousen. De wachten keken met een mengeling van opgetogenheid en ontzag naar het naderende groepje uitgeputte vrouwen. Knipoogden ze zelfs tegen elkaar? Roxanna’s blik gleed over de grote paradeplaats en een verbazingwekkende hoeveelheid barakken en bijgebouwen.

Olympia rechtte haar rug en opende haar mantel om haar vuile karmozijnrode jurk beter uit te laten komen. Het was een wonder dat ze met haar opzichtige tenue onderweg niet de aandacht van de indianen had getrokken. Roxanna moest bijna lachen toen ze de vrouwen zo’n diepe buiging zag maken dat hun borsten bijna uit hun korset hingen en de kruiperige soldaten, die een voor

een tevoorschijn kwamen, stijf terug bogen. Ze werd zo door het schouwspel in beslag genomen dat ze de adjudant naast haar amper opmerkte.

‘Hooft u bij hen, mevrouw?’

‘Eh... ja,’ antwoordde ze, terwijl ze Abby dichter naar zich toe trok. ‘Maar eigenlijk ook niet, bedoel ik. Ik ben hier om mijn vader op te zoeken.’

De adjudant keek opgelucht. ‘En wie is uw vader, mevrouw?’

‘Kapitein Richard Rowan,’ zei ze snel.

Het plotselinge respect in zijn blik deed haar goed. ‘Aangenaam kennis met u te maken. Is dat uw dochter?’

Roxanna keek naar Abby met haar bleke, bijna doorzichtige huid, die haar vanonder haar bos krullen aankeek. ‘Nee, Abby is hier met haar tante Olympia, een van de vrouwen uit Redstone.’

Hij knikte. ‘Ik ben adjudant Ballard. Verwacht uw vader u?’

‘Nee, dat denk ik niet – ik wilde hem verrassen. Is hij er niet?’

Haar vraag leek hem te overrompelen. ‘Nee, juffrouw Rowan. Hij is met kolonel McLinn vertrokken – op campagne.’

Vertrokken. Dat eenvoudige woord zette een domper op haar vreugde en ze had moeite om haar teleurstelling te verbergen. Toch was ‘vertrokken’ altijd nog beter dan ‘op weg naar Virginia’. Of erger nog.

Ze slikte en onmiddellijk was ze weer de dochter van de militair – stoïcijns, beheerst en praktisch. ‘Weet u wanneer ze terugkomen?’

‘Nee, juffrouw, dat zou ik u niet kunnen zeggen. Ze zijn al een week of zes weg. De kolonel zei dat ze voor Kerst weer terug zouden zijn. En de kolonel houdt zich altijd aan zijn woord.’

Het zou nog weken duren voordat het Kerst was. Ze nam de binnenkant van het fort in zich op en zag tussen de verdedigingstorens in de vier hoeken een aantal hutjes dicht op elkaar staan. Welk ervan was van haar vader? Vervolgens keek ze behoedzaam naar de steeds groter wordende groep soldaten en negeerde de brede schouders, blauwe Amerikaanse jassen en driekante steken, totdat haar blik bleef rusten op een zwarte vrouw. Ze stond aan de

rand van de menigte met haar handen in de zij en haar felle ogen waren zo donker als bloemzaadjes. Een stevig gebouwde man liep langs haar heen en nam het groepje vrouwen aandachtig in zich op.

‘Dames,’ zei hij warm, terwijl hij de hoed van zijn kalende kruin nam. Hij probeerde waardig te kijken, maar kon zijn verbijstering, ja, zijn verwarring niet helemaal verbergen. Hij kreeg Roxanna achter aan de groep in de gaten en zijn blik bleef iets langer op haar rusten, alsof hij een verklaring zocht voor haar raadselachtige aanwezigheid. ‘Het is ongeleefd om reizigers in de kou te laten staan. Adjudant Ballard, breng de bagage van de dames naar die lege hutten daar.’

Olympia schaterde het uit en trok haar mantel wat dichter om zich heen. ‘We hebben geen bagage. We zijn zo arm als Job.’

‘Aha.’ Zijn blik gleed naar Roxanna, die bij Abby stond. ‘Wat is er gebeurd?’

Ze haalde diep adem en streek haar vuile rokken glad. ‘Zo’n tien kilometer hiervandaan kwam een groep indianen vanaf de noordoever in kano’s de rivier op. De bemanning van de platbodden raakte in paniek, de meesten werden gedood en net voordat de indianen bij onze boot aankwamen, bereikten we de zuidoever.’ Huiverend bij de herinnering bedekte ze Abby’s oren. ‘De kapitein vluchtte met ons het bos in, maar werd in zijn rug getroffen door een pijl. We verstopten ons in een grot en daar stierf hij –’

‘U hoeft ons niet meer te vertellen.’ Hij rechtte zijn rug en zijn blik gleed over de verformfaaide vrouwen. ‘Ik ben kapitein Stewart en heb tijdens de afwezigheid van de kolonel de leiding over dit garnizoen. Omdat dit een militaire post is en geen gewone nederzetting, krijgen we zelden bezoekers. Maar u bent welkom en kunt hier blijven totdat er iets geregeld is. Ik zal onmiddellijk een paar mannen erop uit sturen om de schade te inventariseren – en om te zien of er nog iets te redden is van de boot en uw bezittingen. Misschien kunt u me straks onder het eten vertellen waarom u naar Fort Endeavor bent gekomen. In de tussentijd kunt u op adem komen in uw hut. Ik zal een soldaat langs sturen met warm water en wat u nog meer wenst.’

Olympia slenterde naar hem toe en legde haar gehandschoende hand op zijn mouw. Haar stem klonk zacht en verleidelijk en haar wimpers bewogen als vlindervleugels. ‘Dank u wel, kapitein. Hoe laat zei u dat de maaltijd wordt opgediend?’

‘Zeven uur, mevrouw –’

‘*Juffrouw* Olympia,’ antwoordde ze, terwijl ze hem met een goedkeurende blik van top tot teen opnam.

Heel even bleef hij als door de bliksem getroffen staan en een geamuseerd gemompel ging op onder de mannen. Terwijl Roxanna Olympia’s vrouwelijke verleidingskunsten gadesloeg, voelde ze een vreemde pijn. Misschien zou alles anders gelopen zijn als zij zich bij Ambrose ook zo had gedragen.

Tegen etenstijd zaten ze allemaal aan de enorme schragentafel in een van de grotachtige verdedigingstorens. De vrouwen waren om en om naast een officier geplaatst. De ruimte was groot, koud en vochtig – een sfeerloze omgeving om de maaltijd te genieten. Het eten was bijna even smakeloos. Een jongen met zandkleurig haar schonk de tinnen kroezen naast hun borden vol met cider en Roxanna nam discreet een slokje. De oude drank bruiste en prikkelde zo dat ze zich bijna verslikte.

De zwarte vrouw die Roxanna eerder had gezien, zette houten dienbladen voor hen neer met hertenvlees, maïsbrood met een harde korst en een paar miezeringe aardappelen. Ze vroeg zich af of de aanvoer van nieuwe voorraad vertraagd was. Haar vader had vaak geklaagd over de goederenaanvoer uit Virginia. Talloze smeekbrieven, nee, bedelbrieven had hij geschreven om meer proviand.

Aan het ene uiteinde van de tafel zat kapitein Stewart naast Olympia, met Abby links van hen, terwijl een andere kapitein aan het andere einde van de tafel zat met Nancy, Mariah en Dovie. Roxanna zat tussen twee luitenants in die maar weinig aandacht aan haar schonken, omdat ze geheel in beslag werden genomen

door haar kleurrijke reisgenotes. Ze hadden zich voorgesteld, maar ze was nu al vergeten hoe ze heetten. Ze was nooit goed geweest in het onthouden van namen. Vreemd genoeg zweefde de lastige, maar welluidende naam van hun commandant Cassius Clayton McLinn als een gemakkelijk te onthouden melodie door haar hoofd.

Ondanks de karige kost en de melancholieke omgeving voerden de vrouwen een geanimeerd gesprek en de officieren hingen aan hun lippen. Je kon niet ontkennen dat Olympia een geweldige toneelspeelster was. Haar stem vulde de donkerste hoeken van de ruimte en ieder woord dat ze uitsprak, was gekleurd door dramatiek. Geen wonder dat Abby geen woord zei, bedacht Roxanna. Met een tante als Olympia kreeg je de kans niet om veel te zeggen.

Toen de vrouwen over de reis stroomafwaarts begonnen te vertellen en alles wat er mis was gegaan, werd er aan tafel gegierd van de lach.

Al luisterend beleefde Roxanna de gebeurtenissen, die verre van grappig waren, opnieuw. Tot aan de Redstone-nederzetting bij de rivier de Monogahela was de reis voorspoedig verlopen. Roxanna was meegereisd met een familie die bestond uit tien personen – vroegere bekenden uit Virginia die op weg waren naar Kentucky – totdat drie van de kinderen plotseling ziek waren geworden. In Redstone was de familie van boord gegaan en werd hun plaats ingenomen door dit gezelschap.

Vanaf het moment dat de vrouwen uit Redstone uit het bordeel aan de gammele kade naar buiten waren gekomen en aan boord van de platbodem waren gegaan, was alles misgegaan. Al gauw begon de bemanning te mopperen dat de vrouwen aan boord Jona's waren, die door God waren gezonden om het schip te doen zinken. Het begon te sneeuwen en de boot danste heen en weer tussen de ijsschotsen op de rivier, die dreigde te bevriezen.

Twee bemanningsleden werden ziek en achtergelaten op een verlaten plek. Roxanna's bezorgdheid was verder toegenomen toen de kapitein de drankvoorraad had aangesproken en zo dronken was geworden dat hij de bemanning niet meer kon aanvoeren.

Op een avond toen het sneeuwde, had een ijsschots zich vlak voor zonsoudergang in de boeg van de boot geboord, zodat de boot bijna was gekapseisd en vaten met rum en meel, zakken met zaad en kratten met kippen overboord waren geslagen.

Roxanna wist dat er al veel boten in dit ondiepe water waren gezonken en was in de schommelende kajuit neergeknield om te bidden. Vurig te bidden. De vloekende en tierende bemanningsleden vochten met bijlen en houwelen tegen de ijsschotsen die tegen de romp aanstootten. Ze keken de vrouwen uit Redstone met een ijzige woede aan, alsof ze hen ieder moment konden aanvliegen. Maar toen raakte het schip tot Roxanna's grote verbazing spontaan weer op koers en stak er een warme wind op, die het ijs in de rivier deed smelten. Uiteindelijk waren ze naar het midden van de rivier gevaren, waar het water veel kalmer was, en hadden ze de ijsschotsen achter zich gelaten. Op het gladde oppervlak schenen geruststellend tientallen lampjes met berenolie.

'Ik vind dat we dit moeten vieren,' had Olympia in de te warme kajuit aangekondigd, waarop ze was verdwenen en even later teruggekeerd met een vioolspeler. De vrouwen schoven de stoelen en andere spullen aan de kant om een dansvloer te maken.

Roxanna had met de kleine Abby in een hoek bij de ronde kachel geluisterd naar het vrolijke deuntje dat de bemanningsleden naar binnen lokte. Ze kon amper geloven dat dezelfde mannen die hen een uur ervoor zo giftig hadden aangekeken, nu wellustig om de vrouwen heen sprongen als minnaars die hun geliefden lange tijd niet hadden gezien. Eén man voerde zelfs een soort dans op zijn handen uit.

De koningin van het bal was Olympia geweest. Op een whiskyvat overzag ze de festiviteiten, met als scepter een tinnen kroes, waaruit ze nu eens de een dan weer de ander een slok liet drinken. De kapitein, die naast haar stond, liet het allemaal toe en keek na iedere slok uit zijn eigen kroes wat glaziger uit zijn grijze ogen. Algauw was de stank van zweet en alcohol niet meer te harden geweest.

Buiten adem was Roxanna het dek op gegaan. Met Abby aan de hand had ze zich over de reling heen gebogen. De wind die hen had gered, voelde vreemd warm aan en speelde met haar mantel en haar ravenzwarte haar, dat ze die ochtend zo keurig had opgestoken. Achter hen veegde een bemanningslid het dek aan en floot mee met de vioolmuziek. De lucht boven haar leek woest en ongetemd, moorddadig zwart met sterren die glinsterden als sabelpunten – zo veel sterren dat het haar duizelde. Onder de romp klotste het water dat hen naar Kentucky voerde.

Ze had het trillende kind naar zich toe getrokken en gezegd: ‘Alles zal goed komen, Abby. Je hoeft niet bang meer te zijn.’

Maar toen ze naar beneden keek, had ze gezien dat haar eigen handen ook trilden. Ze geloofde zelf niet in haar geruststellende woorden. Haar zintuigen leken niet goed te werken, alsof ze had gedronken van de whisky, waarvan de lucht haar uit de overvolle kajuit toe walmdde. Ze voelde dat ze op deze avond een zenuwinzinking nabij was. De ongewone omgeving en de klanken om haar heen bezorgden haar een eenzaam en vervreemd gevoel. Misschien was het geen goed idee geweest Virginia zo kort na haar moeders overlijden en Ambrose’ vertrek de rug toe te keren.

Was het nog maar een jaar geleden dat haar toekomst er zo zonnig had uitgezien? Ondanks haar slechte gezondheidstoestand was haar moeder heel gelukkig geweest. Roxanna was verloofd. Ze kregen regelmatig brieven van haar vader, waarin hij schreef dat hij binnenkort thuis zou komen en nooit meer terug zou keren naar het leger. Hij wilde bij haar moeder zijn, had hij geschreven, en genieten van de kleinkinderen die geboren zouden worden. Maar toen was alles veranderd, in het begin bijna onmerkbaar, vervolgens als een stortvloed van pijn en verdriet.

Ook nu, in de eetzaal waar ze de vrouwen uit Redstone de soldaten hoorde vermaken, wilde ze niets liever dan zich terugtrekken in een rustig hoekje met een kop dampende thee. Ze dacht aan de hut waar een van de soldaten haar eerder die dag naartoe had gebracht. Ze was op de drempel blijven staan en had de tabaksgeur opgesnoven die iedere centimeter van de schemerige ruimte

met de gesloten luiken had gevuld: de geur van haar vader. Hoewel hij er niet was, had ze zijn aanwezigheid heel sterk gevoeld.

Daarover peinsde ze, terwijl ze een halfgare aardappel over haar bord bewoog. Weldra zou haar vader terugkomen en zouden ze bij het vuur landkaarten bestuderen en dromen over de plek waar ze zich zouden vestigen. Misschien iets verder naar het zuiden aan de rivier de Green. Of in de in het westen gelegen idyllische vallei met de naam Angel's End. Ze glimlachte en merkte dat de officier rechts van haar haar gadesloeg.

‘U hebt sinds uw aankomst hier maar weinig gezegd, juffrouw Rowan. Niet dat u daar de kans toe hebt gekregen,’ merkte hij op, terwijl hij een blik wierp op de babbelende vrouwen en probeerde een stuk van het taaie vlees op zijn bord af te snijden. ‘Maar ik zie u glimlachen en daaruit concludeer ik dat u het naar uw zin hebt.’

‘Het is altijd prettig als een reis ten einde is,’ zei ze, en nam een slok van haar cider.

‘Ik weet zeker dat uw vader hetzelfde zal zeggen als hij weer terug is.’ Hij nam een hap van zijn vlees en keek naar de deur. ‘Ik neem aan dat u weet waar hij naartoe is gegaan?’

‘Naar een bosrijk gebied waar het wemelt van de indianen, heeft kapitein Stewart me verteld,’ zei ze zachtjes en licht ironisch. ‘Geen wonder dat u niet met hem bent meegegaan.’

Hij grinnikte. ‘O, dat wilde ik wel hoor – dolgraag zelfs. Maar dysenterie gooide roet in het eten.’

Ze dronk haar glas leeg en legde haar servet op haar schoot. Diezelfde ziekte had haar vader helaas ook getroffen en haar kon hetzelfde overkomen tussen de besloten muren van dit fort. De glimlach bestierf op haar lippen en haar blik gleed over de lange tafel, waar de gesprekken steeds geanimeerder werden en het gelach steeds luider.

De plaatsvervangend commandant was op brandewijn overgegaan en het beloofde een lange avond te worden. Ze was zo moe dat ze bang was niet eens twee woorden aan elkaar te kunnen rijgen als deze vriendelijke officier het gesprek zou voortzetten. Maar gelukkig kwam de vrouw die hen bediende nu langs met een

dampende kan surrogaatkoffie met melasse en Roxanna glimlachte dankbaar naar haar.

Stel dat papa nu zou binnenkomen en ik al op bed lag? Ik kan beter wat langer opblijven. Maar ondanks de sterke koffie kon ze haar ogen niet openhouden.

‘Mag ik u naar uw hut brengen, juffrouw Rowan?’

Ze dronk haar koffie op en keek voor het eerst naar de man links van haar. Ze was zijn naam vergeten en wist niet wat zijn bedoelingen waren. Maar hij was oud genoeg om haar vader te zijn – en was waarschijnlijk zelfs een vriend van haar vader. Opgelucht wierp ze Abby een kus toe, zei haar tafelgenoten gedag, die amper merkten dat ze vertrok, en glipte naar buiten, waar het kil was en waar talloze sterren aan de hemel stonden.

Eenmaal in de hut van haar vader stookte ze het vuur op en trok haar vuile blauwe katoenen jurk uit en de lompe schoenen waarmee ze haar mankheid enigszins kon camoufleren. De linker hak was bijna drie centimeter hoger dan de rechter, zodat ze voor het oog bijna normaal liep. Maar tijdens de tocht door de bossen had ze een of twee spijkers verloren en nu dreigde de hak er helemaal af te vallen. Haar andere paar was in de platbodem achtergebleven en misschien voorgoed verdwenen. Haar vader had er altijd voor gezorgd dat ze op goede schoenen liep. Omdat hij binnenkort terug zou komen, hoefde ze zich er geen zorgen over te maken.

Huiverend besloot ze haar kousen met kousenbanden en al aan te houden, samen met haar hemd en onderrok. Ze had geen nachtpajon, want die zat in de koffer met haar initialen erop. Zoals beloofd had kapitein Stewart er een paar mannen op uitgestuurd om de schade te inventariseren en te redden wat er te redden viel. Ze hoopte dat ze morgen heelhuids zouden terugkeren.

Vanavond zou ze haar haar ook niet kammen, omdat ze geen kam had. Haar vader evenmin, ontdekte ze – naast de wastafel lag alleen maar een roestig scheermes. De met maïsbladeren gevulde beddenzak voelde ijskoud en onwennig aan en de dunne deken was lang niet genoeg om haar warm te houden. Ze was zo moe dat ze niet verder kwam dan het gebed dat ze als kind had geleerd.

Here, houd ook deze nacht, over mij getrouw de wacht.

Ze lag op haar rug en keek klappertandend naar de lichtjes die op het ongepleisterde plafond dansten. Als ik vannacht sterf, hoef ik morgenochtend in ieder geval niet op deze naargeestige plek wakker te worden.